

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobců: **a) nezl. A. B.**, zastoupen zákonou zástupkyní Mgr. M. B., **b) nezl. R. D.**, zastoupen zákonou zástupkyní Ing. Š. D., oba zastoupeni MUDr. J. V., Ph.D., proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 7. 2015, č. j. KULK 53213/2015 OŠM 1790/2015 a č. j. KULK 53222/2015 OŠM 1791/2015, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 30 A 99/2015, o návrhu žalobců na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á**.
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu

[1] Návrhem ze dne 19. 10. 2015, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 26. 10. 2015, se žalobci (dále jen „navrhovatelé“) domáhali určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Po zdejších soudu se navrhovatelé domáhali toho, aby Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) byla určena lhůta ke jmenování znalce v oboru vakcinologie a epidemiologie a lhůta ke stanovení termínu prvního jednání ve věci. K tomu dodali návrh, aby byla znalcem byla jmenována MUDr. K. K., vedoucí protiepidemiologického oddělení Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje. Dále odmítají jako znalce všechny členy České vakcinologické společnosti ČLS JEP a domnívají se, že by termín prvního jednání mohl být nařízen na leden 2016.

[2] Navrhovatelé ve svém návrhu uvedli, že na základě § 50 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), byly zamítnuty jejich žádosti k přijetí k předškolnímu vzdělávání. Domáhají se proto soudní ochrany, aby mohli k předškolnímu vzdělávání nastoupit. Rozsudek ve věci pro ně nebude mít žádný význam, pokud bude vynesena v době, kdy již budou ve věku řádné školní docházky. Dle názoru navrhovatelů nepřiměřené

průtahy v jejich věci představují i obvyklé rozhodovací lhůty soudů. Navrhovatelé neuspěli se svým návrhem na předběžné opatření, který krajský soud zamítl.

II. Vyjádření krajského soudu k návrhu na určení lhůty

[3] Krajský soud ve svém vyjádření uvedl, že žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutím Mateřské školy v Jilemnici, jimiž nebyli navrhovatelé přijati od 1. 9. 2015 k předškolnímu vzdělávání v dané mateřské škole. Důvodem bylo nesplnění požadavků stanovených v § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví, tj. to, že se nepodrobili stanoveným pravidelným očkováním, aniž by měli doklad o tom, že jsou proti nákaze imunní nebo že se nemohou očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci.

[4] Krajský soud dne 17. 9. 2015 vyžádal od žalovaného správní spis a vyjádření k žalobě. Dále usnesením ze dne 13. 10. 2015 přiznal navrhovatelům osvobození od soudních poplatků a zamítl návrh na vydání předběžného opatření. Krátce na to obdržel návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Krajský soud má za to, že žádné průtahy z jeho strany nenastaly. Bezprostředně po obdržení žaloby činil ve věci všechny nezbytné přípravné úkony. Věc není plně „zúřadována“, zástupci navrhovatelů se doručuje vyjádření žalovaného k žalobě. Podaná žaloba nepatří mezi návrhy, o nichž se rozhoduje přednostně dle § 56 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

III. Podstatný obsah spisu krajského soudu

[5] Dne 14. 9. 2015 obdržel krajský soud žalobu proti rozhodnutím žalovaného, jimiž byla zamítnuta odvolání navrhovatelů proti rozhodnutím Mateřské školy Jilemnice, dle nichž se navrhovatelé nepřijímají od 1. 9. 2015 k předškolnímu vzdělávání v dané mateřské škole. Součástí žaloby byl návrh na vydání předběžného opatření a žádost o osvobození od soudních poplatků.

[6] Krajský soud dne 17. 9. 2015 vyzval žalovaného ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání. Poučil jej o složení senátu a o možnosti namítat podjatost. Dne 7. 10. 2015 obdržel sdělení žalovaného, který souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání a nenamítá podjatost. Dne 12. 10. 2015 krajský soud obdržel vyjádření žalovaného k žalobě a k návrhu na vydání předběžného opatření. Následujícího dne (13. 10. 2015) krajský soud usnesením přiznal navrhovatelům plné osvobození od soudních poplatků a zamítl jejich návrh na vydání předběžného opatření.

[7] Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu krajský soud obdržel dne 19. 10. 2015. Poté dne 20. 10. 2015 obdržel od žalovaného spisový materiál společně s již jednou zasláným vyjádřením žalovaného k žalobě, tentokrát však v tištěné formě.

[8] Dne 23. 10. 2015 byl vydán pokyn soudní kanceláři k zaslání spisu krajského soudu Nejvyššímu správnímu soudu k posouzení návrhu na určení lhůty a k tomu, aby navrhovatelům bylo zasláno vyjádření žalovaného. Dle poznámky soudní kanceláře byly příslušné soudní písemnosti vypraveny dne 23. 10. 2015.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud podaný návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zhodnotil a dospěl k závěru, že není důvodný.

[10] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, které je zakotveno zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[11] Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, a to s ohledem na kritéria stanovená v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, jimiž jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu.

[12] V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout. Zda dochází či nedochází k průtahům, se zkoumá jen ve vztahu k tomu úkonu, u něž byly namítnuty průtahy (zde dle vymezení v návrhu jde o dva úkony, a to jednak jmenování znalce v oboru vakcinologie a epidemiologie a jednak stanovení termínu prvního jednání ve věci).

[13] Podstatné je rovněž i to, že městský soud a krajské soudy jsou podle § 56 odst. 1 s. ř. s. povinny zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém jim došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. V § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. jsou pak uvedeny žaloby a návrhy, o nichž se rozhoduje přednostně. Věc navrhovatelů, která je projednávána před krajským soudem, nespadá pod tzv. přednostní věci ve smyslu § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s.

[14] Vzhledem k rozdílné povaze úkonů, u kterých se navrhovatelé domáhají určení lhůty (jednak jmenování znalce v oboru vakcinologie a epidemiologie a jednak stanovení termínu prvního jednání ve věci), pojedná Nejvyšší správní soud o každém z nich odděleně.

VI. a) Návrh na určení lhůty ke stanovení prvního jednání ve věci

[15] Nejde-li o případy, kdy není nutno ve věci nařizovat jednání (srov. § 76 s. ř. s., § 88 odst. 3 s. ř. s., § 89 odst. 5 s. ř. s., § 90 odst. 3 s. ř. s. a další či odmítnutí žaloby z procesních důvodů, o čemž pojednává rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 2 Afs 86/2005 - 55, všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), uplatní se § 51 odst. 1 s. ř. s. V takovém případě může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen i tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů nesouhlas s takovým projednáním, o čemž musí být poučen.

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu obecně vychází z výkladu, který nastínil, dle něhož „*může příslušný soud stanovit lhůtu jen ve vztahu k takovým procesním úkonům, o jejichž provedení soud, vůči němuž návrh směřuje, již rozhodl (a je v prodlení s jejich provedením) nebo jejichž potřeba provedení – i když o nich dosud nebylo rozhodnuto – je podle obsahu spisu a s přihlédnutím ke povaze věci nepochybná a které ve věci stejně musí být podle zákona učiněny*“ (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2005, sp. zn. 21 Cul 3/2004, dostupné z www.nssoud.cz). Zmíněný závěr vychází ze smyslu řízení o návrhu na určení lhůty,

kterým je odstranění průtahů v řízení před soudem. Řízení o návrhu na určení lhůty však není projektováno k tomu, aby v něm příslušný soud ve smyslu § 174a odst. 4 zákona o soudech a soudcích ovlivňoval postup soudu, vůči němuž návrh směřuje, ve vztahu k věcnému posouzení či ve vztahu k taktice vedení řízení. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení poukázal též na nutnost respektovat nezávislost soudců soudu, vůči němuž návrh směřuje.

[17] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že s odkazem na závěr shrnutý v bodě [16] Nejvyšší soud již v minulosti zamítl návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu v podobě nařízení jednání (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 9. 2012, sp. zn. 21 Cul 5/2012, dostupné z www.nsoud.cz). Nejvyšší soud tak učinil odůvodněním, že jednání není třeba v řízení o odvolání nařizovat ve všech případech a že tedy nemůže tím, že by případně stanovil lhůtu k nařízení jednání předurčovat postup vrchního soudu, což se dle názoru Nejvyššího soudu vzpírá povaze řízení o návrhu na určení lhůty. Byť Nejvyšší správní soud obecně vychází z výkladu shrnutého v bodě [16] a připouští, že i v řízení před krajským soudem není třeba ve všech případech nařizovat jednání, a to v některých případech i bez ohledu na nesouhlas účastníků s takovým postupem (např. § 76 odst. 1 s. ř. s.), přesto návrhy na určení lhůty k provedení procesního úkonu ve formě nařízení jednání posuzuje věcně, a v případě jejich důvodnosti lhůtu určuje (viz např. usnesení ze dne 1. 12. 2009, č. j. Aprk 12/2009 - 28; ze dne 17. 4. 2012, č. j. Aprk 8/2012 - 57; či ze dne 20. 4. 2012, č. j. Aprk 7/2012 - 60). Činí tak ve vztahu k řízením, kde není dostatečně zjevné (a to ze spisu, z vyjádření účastníků, či s ohledem na vyjádření soudu dle § 174a odst. 3, věty první, zákona o soudech a soudcích), že soud, vůči němuž návrh směřuje, může relevantně zvažovat, že rozhodne bez nařízení jednání. K tomuto postupu jej vedou následující důvody.

[18] Na závěr ústního jednání je zpravidla vyhlášováno rozhodnutí, jímž se řízení končí. Účastníci řízení mohou podat návrh na určení lhůty k provedení úkonu ve formě vydání rozhodnutí, jímž se řízení končí. K podobnému cíli (skončení řízení) směřují i návrhy na určení lhůty k provedení procesního úkonu ve formě nařízení jednání. Zdejší soud nepovažuje za nezbytné vykládat právní úpravu návrhu na určení lhůty tak, že návrh směřující k určení lhůty k nařízení jednání úspěšný být nemůže, ale návrhem na určení lhůty k vydání rozhodnutí, jímž se řízení končí, by bylo možno se domoci podobného výsledku. Takový výklad by představoval kladení nikoli nezbytných procesních překážek k ochraně práva na projednání věci před soudem v přiměřené lhůtě (čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod).

[19] Nejvyšší správní soud zkoumá, zda nedochází k průtahům s nařízením jednání tam, kde není dostatečně zjevné, že soud, vůči němuž návrh směřuje, může relevantně zvažovat, že rozhodne bez nařízení jednání. V řízení o návrhu na určení lhůty se zdejší soud důsledně vyhýbá hodnocení, které v této fázi přísluší výhradně krajským soudům v běžícím řízení o žalobě (jde např. o hodnocení nepřezkoumatelnosti, rozporu zjištěného skutkového stavu se spisy, podstatné porušení procesních předpisů před správním orgánem apod., byť by takové hodnocení mělo vztah k nutnosti nařídit jednání, u jmenovaných vad s ohledem na § 76 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud vychází z toho, že případně uložená povinnost nařídit jednání v určené lhůtě zanikne kromě nařízení jednání též tím, že soud, vůči němuž návrh na určení lhůty směřoval, skončí řízení, a to i bez nařízení jednání, pokud pro takový postup shledá zákonnou oporu (např. ve zmíněném § 76 odst. 1 s. ř. s.). Tímto způsobem je zaručeno, že Nejvyšší správní soud nezasahuje v rozporu se smyslem řízení o návrhu na určení lhůty k procesnímu úkonu v podobě nařízení jednání do rozhodovací činnosti soudů, vůči nimž návrh směřuje, a zároveň pojímá § 174a zákona o soudech a soudcích tak, aby účastníci mohli v široké míře hájit své právo na projednání věci v přiměřené lhůtě.

[20] U nynějšího návrhu na určení lhůty ke stanovení termínu prvního jednání je z výše uvedených důvodů možno vyslovit hodnocení ke kritériím uvedeným v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, na jejichž základě se posuzuje návrh na určení lhůty.

[21] Vhodné je započít u zkoumání toho, zda byl či nebyl dán souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. V nynější věci žalovaný výslovně sdělil, že souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Ve vztahu k navrhovatelům z předloženého soudního spisu vyplynulo následující. Na č. l. 41 spisu krajského soudu je založen pokyn soudní kanceláři k vypravení výzvy dle § 51 odst. 1 s. ř. s. (tj. výzvy ke sdělení, zda navrhovatelé souhlasí s rozhodnutím bez jednání) a poučení o možnosti namítat podjatost. Ve spise krajského soudu však není založen doklad o tom, že by taková výzva byla navrhovatelům doručena (doklad o tom je jen ve vztahu k žalovanému). Nicméně v návrhu na určení lhůty k provedení procesních úkonů v části, která je určena krajskému soudu, požaduje, aby krajský soud „*přímo určil termín 1. jednání ve věci samé*“ pro případ postupu dle § 174a odst. 3, věty druhé, zákona o soudech a soudcích, tj. pro případ, že krajský soud ve lhůtě 30 dnů od doručení návrhu provede všechny požadované úkony. V části návrhu, která je určena Nejvyššímu správnímu soudu pro případ, že návrhu nevyhoví sám krajský soud, navrhovatelé požadují určení lhůty pro stanovení termínu prvního jednání ve věci. Z návrhu na určení lhůty tak lze jasně dovodit nesouhlas navrhovatelů s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

[22] Jen pro úplnost pak lze poznamenat, že i pokud je nesouhlas s rozhodnutím ve věci soudu doručen po lhůtě stanovené dle § 51 odst. 1 s. ř. s., ale před vydáním rozhodnutím, jímž se řízení končí, je nutno vycházet z toho, že souhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení nebyl dán a soud je povinen to respektovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 - 50, publ. pod č. 975/2006 Sb. NSS). I v případě, že by výzva dle § 51 odst. 1 s. ř. s. byla dle pokynu soudní kanceláři skutečně vypravena (a dosud ve spise chybí jen doručenka) a současně by navrhovatelé promarnili stanovenou dvoutýdenní lhůtu, byl by stále určující jejich nesouhlas s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání vtělený do návrhu na určení lhůty.

[23] Lze tedy vycházet z toho, že nebyl dán souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. V takovém případě se může Nejvyšší správní soud zaměřit na posouzení postupu krajského soudu, jakožto jednoho z kritérií, pomocí nichž se zkoumá důvodnost návrhu na určení lhůty.

[24] Krajský soud v přiměřených lhůtách počal činit přípravné úkony, které jsou třeba před rozhodnutím ve věci. V rámci třicetidenní lhůty dle § 38 odst. 3 s. ř. s. rozhodl o návrhu na vydání předběžného opatření a současně rozhodl o žádostech o osvobození od soudních poplatků. Krajský soud si zajistil správní spis a vyjádření žalovaného, které mu bylo doručeno dne 12. 10. 2015. Dne 23. 10. 2015 bylo vyjádření žalovaného zasláno navrhovatelům, jak to ukládá § 74 odst. 1 s. ř. s. Téhož dne byl spis krajského soudu odeslán Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

[25] Byť v postupu navrhovatelů do podání návrhu na určení lhůty nelze spatřovat nic, co by řízení před krajským soudem protahovalo, zdejší soud konstatuje, že mezi podáním žaloby (14. 9. 2015) a doručením návrhu na určení lhůty krajskému soudu (19. 10. 2015) uplynulo o něco víc než jeden měsíc. Jde o natolik krátkou dobu, během níž nebylo možno plně dokončit všechny přípravné úkony, které je nutno učinit před nařízením jednání či vydáním rozhodnutí. V daném případě v této lhůtě nebylo navrhovatelům zasláno vyjádření žalovaného, které se jim má dle § 74 odst. 1 s. ř. s. dostat. Toto vyjádření jim krajský soud zaslal dne 23. 10. 2015, tehdy ale též odeslal spis Nejvyššímu správnímu soudu, ve věci proto nemohl činit další úkony.

[26] Nejvyšší správní soud o návrhu na určení lhůty rozhoduje dle stavu, který je tu ke dni jeho rozhodnutí. Tento stav lze popsat tak, že až v době, kdy je spis krajského soudu u Nejvyššího správního soudu, byl dokončen jeden z přípravných úkonů (zaslání vyjádření žalovaného navrhovatelům). Do tohoto okamžiku nešlo vůbec mluvit o tom, že by v řízení před krajským soudem, který v přiměřených lhůtách činil přípravné úkony, mohlo nastat prodlení se stanovením termínu ústního jednání, jelikož to je možné stanovit až po dokončení všech přípravných úkonů.

[27] Aniž by bylo třeba dále rozebírat další kritéria zmíněná v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích (tj. složitost věci a význam věci pro navrhovatele), je možno konstatovat, že průtah s navrhovaným úkonem nemohl vůbec nastat, jelikož krajský soud zatím nedostal dostatečný čas, aby vůbec po provedení přípravných úkonů ve věci mohl zvážit další postup ve věci. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit jakékoli hodnocení složitosti věci a významu věci pro navrhovatele, proto Nejvyšší správní soud považuje za nadbytečné se k nim v nynějším řízení vyslovit. V případě, že Nejvyšší správní soud neshledal průtah s navrhovaným úkonem, není zde prostor, aby k jeho provedení určoval lhůtu, což lze dovodit na základě § 174a odst. 8, věty první, zákona o soudech a soudcích *a contrario*.

[28] Lze proto shrnout, že návrh na určení lhůty je v části, která se týká stanovení termínu prvního jednání nedůvodný.

VI. b) Návrh na určení lhůty ke jmenování znalce

[29] Jak již bylo v bodu [16] shora uvedeno, stanovit lhůtu k provedení procesního úkonu nelze v těch případech, kdy soud, vůči němuž návrh směřuje, není povinen jej bezpodmínečně provést. V případě návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu v podobě jmenování znalce nelze shledat obdobné důvody jako v bodech [18] a [19], které by svědčily projednání návrhu ve světle kritérií dle § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Naopak takový návrh se svou povahou vymyká smyslu řízení o návrhu na určení lhůty.

[30] Ustanovení znalce či provedení důkazu znaleckým posudkem patří mezi úkony v řízení, jejichž provedení je vázáno na rozhodnutí soudu, který řízení vede. Dle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z důkazů provede a které nikoli. Pokud soud neprovede navržený důkaz, musí tento postup odůvodnit, nicméně není povinen každý z navržených důkazů provést.

[31] Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší, aby v řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu hodnotil, zda je v běžícím řízení o žalobě před krajským soudem nezbytné provést některý z důkazů, včetně důkazu znaleckým posudkem. Rozhodnutí o tom, zda bude důkaz proveden, se mj. odvíjí od posouzení, zda by takový důkaz měl relevanci pro věc či zda by nebyl nadbytečný s ohledem na dostatečné zjištění skutkového stavu na základě jiných důkazů. Jde však o otázky, k nimž je v běžícím řízení o žalobě příslušný jen krajský soud, nikoli Nejvyšší správní soud v řízení o návrhu na určení lhůty, jde totiž o součást věcného hodnocení případu před krajským soudem.

[32] Z uvedených důvodů nelze vyhovět návrhu na určení lhůty k provedení procesní úkonu ani v části, která se týká ustanovení znalce z oboru vakcinologie a epidemiologie.

V. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud shledal, že ani v jedné části není návrh na určení lhůty důvodný, proto jej zamítl.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, byl-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto navrhovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu